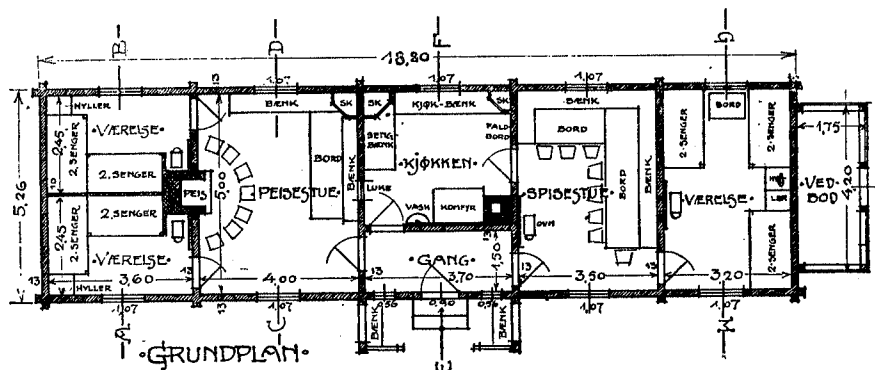

Storerikvold (under opførelse).

Den «nye» Storerikvollen, fasade og grunnplan, ferdig til bruk påsken 1923.

Trondhjems turistforening av 16de juni d. a. paa 1 a 2 maal jord m.m. ved min sætervold, Storerikvold, godkjendes, idet dog forbeholdes at den aarlige avgift og eventuel bruksret paa det omhandlede jordstykke om omliggende trakter.

Ærbødigst

Lars L. Østby.

Tomtens beliggenhet er endnu ikke bestemt. Den vil imidlertid bli like ved den gamle hytte, – sandsynligvis litt øst for denne. Av De Angellske stiftelser har man faat løfte paa billig tømmer til hytten. Dette vil bli hugget oppe ved Gammelvoldsjøen, hvor hytten blir optømret og fremkjørt til tomten paa vaarføret. Det har ikke lykkedes styret at faa bortsat arbeidet. Man har derfor engagert hr. Lars Østby, Tydalen, til at forestaa dette paa foreningens vegne.

Styret haaper at faa hytten opsat til sommeren og indredningen utført til høsten, saaledes at den kan staa færdig til paasken 1923.

Hr. arkitekt Grendahl har utarbeidet tegninger og arbeidsbeskrivelse.

Amanda og Ola Hilmo til minne

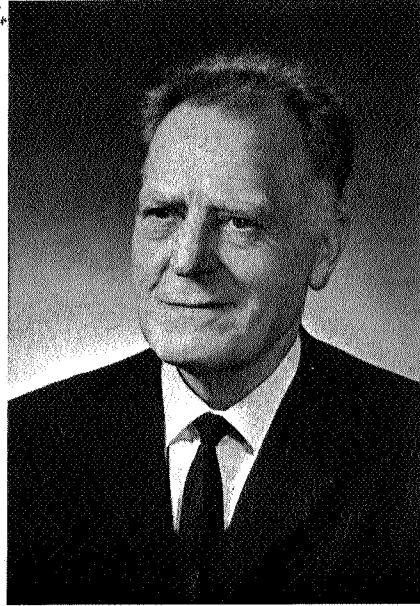
To av Trondhjems Turistforenings gode venner er gått bort. Ola Hilmo døde i slutten av mars og hans hustru, Amanda Hilmo, døde i begynnelsen av mai 1981.

Bedre og mer trofaste venner har vel TT neppe hatt. Som nykommere i TT's styre og stell med Syltraktene som ansvarsområde, fikk mange av oss det råd først å gå på bua og hilse på Ola «Buen», og derfra var ikke veien lang til «Åsheim», hvor Manda tok imot oss med all tydalsk gjestfrihet. Ja, den fikk vi nyte hos Manda og Ola alle vi i TT.

Alltid følte vi oss velkomne - nesten som familiemedlemmer. Mange eksempler på gjestfriheten på «Åsheim» kunne nevnes. For eksempel alle de ganger betjeningen på Storerikvollen strømmet inn - slitne etter en travel påskesesong og en kanskje våt og strevsom tur fra Essandsjøen til Ås. Da var det godt å få hvile litt, tørke klær og sko, og ikke minst nyte en god kopp kaffe.

Som hjelpere var Manda og Ola uvurdelige. Når vi ba om hjelp eller råd fikk vi aldri «nei». Det var et ukjent ord for disse to når noen trengte dem.

Transport, ekstraprovisering og mange slags krisehjelp ordnet Ola. Ofte når det klikket med allerede ansatt hjelp til hyttene, som når vi plutselig kunne stå uten kokk et par dager før sesongstart, klaget vi vår nød for Manda, som raskt ordnet en dugnad med baking av brød og kaker, opplaging av kjøtt - hundrevis av kjøttkaker - o.l. så vertinnene hadde noe å starte påskesesongen med.

Å nevne alt Manda og Ola gjorde og alt de har vært for oss i Trondhjems Turistforening er umulig uten å skrive en hel bok. Den heder som ble vist dem fra TT var kanskje beskjedent, men den kjærlighet vi følte for dem tror jeg de fornemmet.

I 1957 fikk Ola hederstegnet «Reinrosa med gull eikekrans», og fra 1959 ved opprettelsen av Eldres råd, ble han medlem - et medlemskap som varte til han ba seg fritatt i 1973. Manda ble i 1967 innbudt som livsvarig medlem i Trondhjems Turistforening.

Råd, hjelp, interesse og gjestfrihet ydet de til siste stund.

I takknemlighet lyser vi fred over deres minne.

Astrid Olsen

Per Østby Stugudal til minne

«Per-Bøns», Per Østby Stugudal. Kjær mann har mange navn. Jeg traff ham for første gang på en dugnad på Storerikvollen i 1973. Senere da jeg påtok meg tilsynet med «Vollen», ble Per meg en kjær hjelp og kontaktmann i Tydalen.

Det er ikke alle fjellvandrere i Sylene som har truffet Per, men alle som har besøkt Storerikvollen har hatt glede av hans innsats.

For betjening og tilsyn på Storerikvollen har Per og hans traktor vært til stor hjelp og glede i mange år. For meg som har hatt tilsynet, har han vært til uvurderlig hjelp. Fra Bømsgårdens gjestfrihet og åpne dører som mellomstasjon og lagerplass for proviant og personell i begge retninger, til «trøst» og veileder for de mange problemer som viste seg. Problemer som for meg har vært nesten uoverkommelige, har Per med sitt smil og sin ro formynsket til sin rette målestokk.

Alle de tunge løft, alle traktorturene med proviant og material, store parafinfat og propan. Han nøyde seg aldri med bare å lesse av. Alt hadde sin faste plass og helt dit skulle det. Transporten og nedgravningen av den store 12.000 liters vanntanken. Pers fantastiske humor og ro overvant sludbygene og kulingen senhøstes i myra på Blåkkåkleppen. Han hjelpsomhet og omtanke strakte seg langt - Et år tilsynet skulle inn for siste høstsjekk, vanntapping etc. var været så stygt at han mente det var uråd å ta seg inn. Ski eller snøscooter gikk ikke, det var for lite snø, og det som var lå i store skavler under Øyfjellet. Per insisterte på at vi skulle ta hans nye firehjulstrukne traktor. Regning har aldri kommet til Turistforeningen.